

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **D. D.**, narozen ...
bytem R. 84/6, B.
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2017, č. j. MV-44418-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 5. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2017, č. j. MV-44418-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 9. 1. 2017, č. j. OAM-2456-32/PP-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen „EU“) uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce odůvodnil žalobu nezákonností rozhodnutí žalované, neboť byl zkrácen na svých právech tím, že žalovaná nechránila práva a oprávněné zájmy žalobce, což je v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Následkem toho napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení, jsou proto v celém rozsahu nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Žalobce brojí především proti posouzení jeho partnerského vztahu s občankou České republiky, když vztah žalobce a jeho družky nebyl označen za vztah trvalý s ohledem na jeho intenzitu a pevnost. Tyto závěry byly dle žalobce učiněny zejména na základě provedených výsledků, přičemž žalobce v nich neshledává žádné podstatné rozpory zpochybňující trvalost jejich vztahu.
4. Zcela konkrétně pak žalobce nesouhlasí se závěry učiněnými ohledně investice do společné budoucnosti, které neodpovídají obsahu správního spisu a u nichž není zřejmé, na základě čeho tak správní orgány usuzují. Taktéž argumentace žalované a Ministerstva, že žalobce a jeho partnerka nemají v současnosti žádné konkrétnější plány ohledně založení rodiny, nevychází z obsahu spisu, neboť z výsledku vyplývá, že by v budoucnu chtěli mít děti, avšak zatím se obávají nejistoty plynoucí právě ze stávající bytové situace žalobce. Nado tyto správní orgány neposuzovaly otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho partnerky. Žalobce je tak přesvědčen, že jeho vztah s partnerkou naplňoval všechny znaky trvalého vztahu již v době vydání prvostupňového rozhodnutí, což potvrzuje v mezidobí uzavřené manželství.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 22. 6. 2017, v němž odmítla námitky žalobce a plně odkázala na spisový materiál. V napadeném rozhodnutí jsou srozumitelně a přezkoumatelně popsány důvody rozhodnutí žalované. Nado žalovaná poukazuje na

skutečnost, že žalobce v průběhu odvolacího řízení podobné námitky neuplatňoval, ač je uplatňovat mohl a měl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí **vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů** (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Přípisem ze dne 12. 2. 2018 doručeným zdejšímu soudu téhož dne právní zástupkyně žalobce omluvila sebe i žalobce z nařízeného soudního jednání na den 14. 2. 2018. Žalobce v tomto přípisu současně souhlasil s rozhodnutím v jeho nepřítomnosti a nepožadoval odročení jednání. V neposlední řadě žalobce přiložil oddací list žalobce s občankou České republiky, Markétou Svobodovou.
9. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
10. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v

žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

11. Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné s ohledem na nezákonnost napadeného rozhodnutí, zkrácení svých práv a porušení ustanovení § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, následkem čehož napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení.
12. K tomu zdejší soud uvádí, že rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Odvolací námitky žalovaná nemohla vypořádat, neboť žalobcem bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo až do vydání napadeného rozhodnutí doplněno. Žalovaná také jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově jí nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi nedůvodnou s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.
13. Další okruh žalobních námitek se vztahuje k otázce, zda lze žalobce považovat za osobu s postavením obdobným rodinnému příslušníku občana Evropské unie. Žalovaná i prvostupňový orgán toto postavení žalobci pro absenci trvalosti vztahu mezi žalobcem a jeho družkou nepřiznaly. Spornou otázkou tak je v projednávané věci to, zda žalobce se svou partnerkou udržoval takový partnerský vztah, který by bylo možné označit za trvalý vztah.
14. Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“*

15. Dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*“
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od 27. 9. 2005 do 31. 3. 2013 nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání s dobou platnosti od 9. 9. 2005 do 1. 8. 2006 a následně na základě povolení k dlouhodobým pobytům. Dne 17. 3. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 10. 5. 2014. Do této doby žalobce pobýval na území České republiky na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 10. 7. 2014 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která byla pravomocně zamítnuta dne 2. 4. 2015. Dne 16. 3. 2015 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla pravomocně zamítnuta dne 21. 12. 2015. Dále podal žalobce žádost o udělení víza za účelem strpění, přičemž toto vízum bylo neuděleno ke dni 22. 2. 2016. Dne 16. 2. 2016 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. K této žádosti doložil jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU, prohlášení ze dne 8. 3. 2016, v němž uvádí, že žije trvale ve společné domácnosti se svou družkou slečnou M. S., přičemž jako účel pobytu uvedl v žádosti „sloučení s družkou.“
17. Za účelem zjištění skutkového stavu věci a s cílem dát žalobci možnost hodnověrně doložit, že je rodinným příslušníkem občana EU předvolal prvostupňový orgán žalobce a slečnu M. S. k výslechu na den 15. 9. 2016. Obsahem výslechu bylo zjištění, jak došlo k seznámení mezi žalobcem a slečnou S., vývoj jejich partnerského vztahu, aktuální partnerský život, společné plány do budoucna či zaměstnání. V případě žalobce se jednalo již o druhou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinného příslušníka občana EU, přičemž i v rámci předcházejícího řízení se uskutečnil výslech žalobce i slečny S. dne 19. 8. 2014. Na základě provedených výslechů prvostupňový orgán konstatoval skutečný partnerský vztah mezi žalobcem a slečnou S., nejedná se tak o vztah předstíraný. Pro posouzení trvalosti daného vztahu vzal prvostupňový orgán do úvahy materiální stránku tohoto vztahu, přičemž zkoumal jeho povahu, trvalost a intenzitu, na základě čehož dospěl k závěru, že tento partnerský vztah nelze označit za trvalý. Své rozhodnutí odůvodnil značnými rozpory ve výpovědích, žádným vývojem ohledně budoucího směřování vztahu za poslední dva roky, jakož i absencí změny v pohledu na společné děti, tudíž vztah v období mezi provedenými výslechy nijak nepokročil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 1. 2017 odvolání.
18. Žalovaná napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdila a podané odvolání žalobce zamítla. Ve svém odůvodnění žalovaná upozorňuje na nesprávný způsob výkladu aplikace právních předpisů ve vztahu k posouzení trvalosti vztahu na základě časového trvání takového vztahu, což však v daném případě nezpůsobuje vadu rozhodnutí, neboť posouzení délky vztahu nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce a vydání prvostupňového rozhodnutí. Těmito důvody byly důvody uvedené v předcházejícím bodě tohoto rozhodnutí, přičemž žalovaná se s těmito důvody ztotožnila a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, týkající se podmínky trvalosti vztahu. Na základě spisového materiálu žalovaná konstatovala existenci okolností ve prospěch i v neprospěch žalobce. Stejně tak konstatovala dispoziční

zásadu řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu na základě § 44 správního řádu, dle níž má účastník řízení povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení, čehož však žalobcem nebylo využito. Protokoly z výsledků proto žalovaná nepokládala za dostatečný důkaz, který by jednoznačně a bez dalšího ospravedlňoval udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobce tak dle žalované neunesl důkazní břemeno.

19. Krajský soud předně zdůrazňuje, že řízení dle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora rozvedených zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému stěžovatele a občana EU. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2013 č.j. 6 As 95/2013 – 41 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011 – 39). Skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému s občanem EU, musí tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit (shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011 – 39).
20. Posuzování trvalosti vztahu z hlediska jeho povahy, délky a intenzity na základě důkazů předložených žadatelem o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR přísluší správnímu orgánu v rámci jeho správního uvážení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46: „úkolom soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“
21. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41: „Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního

uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48).

22. Zdejší soud tak má za to, že žalovaná nepřekročila meze správního uvážení, tj. nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, její napadené rozhodnutí je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně odůvodňuje své závěry, navzdory tomu, že ze strany žalobce bylo podáno blanketní odvolání, které ani po výzvách žalované nebylo doplněno. Žalovaná přesto důkladně odůvodňuje své závěry a podrobuje prvostupňové rozhodnutí přezkumu. Žalobcem předložené listiny pro posouzení samotné žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byly řádně zhodnoceny, prvostupňový orgán následně v souladu se zákonem o pobytu cizinců zjišťoval, zda ve smyslu § 87b tohoto zákona je splněna podmínka trvalého partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k čemuž využil také dokazování prostřednictvím výsledku žalobce a slečny S. Takový postup předpokládá i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 1. 11. 2017, č. j. 10 Azs 302/2016–41). Tímto prvostupňový orgán a žalovaná naplnily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provádět za tímto účelem důkazy, i pokud je účastník nenavrhl (§ 3 a § 52 správního řádu, § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Hodnocením provedených důkazů se správní orgány obou stupňů ve svém rozhodnutí zabývaly, když zejména podrobně poukázaly na výsledky účastníků řízení a rozpory zjištěné v jejich výpovědích. Správní spis neobsahuje žádný podklad pro tvrzení, že by žalobkyně navrhla provedení jakéhokoli konkrétního důkazu. Podle názoru soudu žalobci byl dán prostor, aby při zjišťování skutkového stavu věci mohl spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v jeho prospěch.
23. Žalobce dále namítá porušení § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu.
24. Dle § 2 odst. 1 správního řádu: „*správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy").*“
25. Dle § 2 odst. 3 správního řádu: „*správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*“
26. Dle § 3 správního řádu: „*nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“

27. Dle § 4 odst. 1 správního řádu: „*veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.*“
28. Krajský soud je toho názoru, že k porušení těchto výše uvedených ustanovení správního řádu postupem žalované a prvostupňového orgánu nedošlo. Na základě informací získaných ze správního spisu krajský soud konstatuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a v souladu s dalšími právními předpisy, přičemž postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností.
29. Ze správního spisu dále nelze vyčíst, že by se žalovaná nebo prvostupňový orgán chovaly jinak, než je stanoveno v § 4 odst. 1 správního řádu. Taktéž nelze na základě správního spisu seznat porušení § 2 odst. 3 správního řádu.
30. Žalobce dále namítá také to, že žalovaná a prvostupňový orgán ve svém rozhodování neposuzovaly otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho partnerky. K této námitce krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „*ustanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...*“ (srovnatelně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých (srovnatelně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 15 A 118/2015-62).
31. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není k § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech zákon takový požadavek výslovně uvádí, konkrétně pak posuzování zásahu do soukromého nebo rodinného života stanovuje u důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkoumaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom podle názoru soudu nelze dovozovat ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Obdobný závěr zaujal též Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku (srovnatelně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 15 A 118/2015-62).

32. Na základě systematického výkladu zákona o pobytu cizinců a uvedené judikatury správních soudů je zdejší soud názoru, že v posuzovaném případě nebylo nutné, aby žalovaná a prvostupňový orgán posuzovaly přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, do rodinného a soukromého života žalobce. Ani tímto postupem podle názoru soudu nevyplývá porušení žalobcem uvedených ustanovení správního řádu, zejména pak porušení § 2 odst. 3, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobce jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců.
33. K předloženému oddacímu listu zdejší soud uvádí, že žalobce v dané věci podal blanketní odvolání, přičemž v rámci odvolacího řízení žalovaného nijak o této skutečnosti neinformoval. Krajský soud připomíná, že ve svém rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

V. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
35. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.